

АВРААМЪ

ОТГОВАРИЖ НА СЫНА СИ ІСААКА.

Чадо ! туй шото ма пыташъ, азъ ще ти го кажъ,
Нынѣ остави ма, че щъ Богу молежъ да си сторижъ.

И за тази жертвъ жертвенникъ щъ да направихъ,
Ты си малко погѣдни до като сичко азъ приготвихъ.

ІСААКЪ

ОТГОВАРИЖ НА ОТЦА СИ.

Отче ! ты си остарѣлъ вече и умъ-а ти не достигъ,
Остави ты азъ щъ да приготвихъ жертвенника.

АВРААМЪ

СА МОЛИ, И ВЪ СЕБѢ СИ ДУМА.

Ахъ сыно ! азъ на старостъ си жезълъ тебе имахъ,
И на жалныя животъ твѣзъ утѣшене занимахъ.

Вашото ты от като са роди, на кѣшъ тѣ ти радость бѣ,

И на сичкы скърби ты деси а ржкж быде.

Мола ти са, о ты Боже ! в тозъ часъ дай ми снаж акость,

Сзиз голѣмъ борѣ азъ са упражнявахъ и сзѣ жалость.

Вашото азъ некаагодарство ако ѣ да показвахъ, и да

плача, не са прогнѣвавай,

Тѣлесно естество съмь, и що огорчавамъ тебе Бога

не ми са разсърдвай.

Ісаакъ